

1. nodaļa,

kurā Lote, Bruno un Alberts uzrāpjas kokā spēlēties un orķestris sāk vasaras nakts koncertu

Izgudrotāju ciemā bija skaists un silts vasaras vakars. Daži ciema iedzīvotāji gulšņāja mauriņā, malkoja tēju ar aveņu ievārījumu un apbrīvoja jūrā rietošo sauli. Citi sēdēja mājas priekšā uz sliekšņa un lasīja bērniem vietējā rakstnieka – zilās gaļas mušas Juku – aizraujošos stāstus. Juku bija lielisks rakstnieks, viņa stāsti patika gan bērniem, gan pieaugušajiem. Stāstos bija aizrautība, joki un mīlestība. Citi iemītnieki veica beidzamos sagatavošanās darbus jaunam izgudrojumu konkursam, kam bija jānotiek pēc nedēļas. Piemēram, cūku mamma Helmi izmēģināja ierīci ceriņkrūma pārlidošanai. Viņas iepriekšējais izgudrojums – peļķu pārlidošanas ierīce pēdējā konkursā ieguva trešo vietu; tagad Helmi cerēja sasniegumu uzlabot. Kā parasti, cūku tēvs Helmuts bija labs palīgs Helmi. Viņš virtuvē gatavoja ēdienu, iznesa atkritumu spaini un rotaļājās ar sivēniem Itu, Gustu un Pēdu. Arī pašlaik Helmuts ar viņiem smilšu kastē spēlēja paslēpes.

Kāds cits pazīstams izgudrotājs – susliks Veino – noņēmās ar koka kasti, kas bija aprīkota ar dažām vara caurulītēm.

Veino stūrgalvīgi lauzīja galvu par mehānismu, kas no ķieģeļiem gata-
votu siltus maizes kukulišus. Līdz šim viņa pūliņi nebija vainagoju-
šies ar panākumiem; maizes vietā vienreiz sanāca zāģskaidas, pēc
tam – ozolzīles un arī kastaņu olas, beidzot agregāts izpūta melnus
dūmus un uzsprāga.

Taču tas Veino nenobaidīja, viņš žigli sanagloja jaunu kasti un
jutās pārliecināts, ka agri vai vēlū no viņa brīnummašīnas izvelsies
silts un garšīgs klaipiņš.

Kaķis Mati, Lotes labākā drauga Bruno tētis, bija sportists; jau agri
no rīta viņš ciema stadionā meta veseri. Mati bija apņēmības pilns
uzstādīt jaunu pasaules rekordu lidošanā ar šo sporta rīku. Iepriekšējā
reizē Mati bija laidelējies pāri mežiem līdz kaimiņu ciemam, bet tagad
bija iecerējis nolidot apli apkārt zemeslodei. Lai to izdarītu, viņam
bija jātrenējas vaiga sviedros.

Suņu meitene Lote kopā ar saviem labākajiem draugiem kaķi Bruno
un zaķi Albertu devās plunčāties uz jūru. Pirms tam viņi bija spēlē-
juši “ciparu vai ģerboni”, paslēpes un aklās visticīnas. Pēc peldes viņi
gribēja uzspēlēt to spēli, kurā viens kaut ko izdara, bet pārējiem tas
jāatkārto. Kurš nespēj, tas izkrīt.

“Rāpsimies kokā, es pirmā lēkšu lejā un izkliegšu vārdus, bet
jums jāatkārto,” ierosināja Lote.

“Ar mieru,” atbildēja Bruno un Alberts.

Draugi aizlavījās aiz lielās ābeles, kas auga pie lāča Eduarda mājas. Tas bija koks ar daudziem zariem, un tajā varēja sasēsties vismaz desmit bērnu. Eduards parasti tikai pašūpoja galvu, kad pa savas virtuves logu pamanīja bērnus ābelē. Bāršanās vietā viņš bērniem piedāvāja garšīgu ābolu sulu.

Izgudrotāju ciemā labākais koks, lai rāptos, bija jūras malā augoša veca un cienījama zirgkastaņa. Tās žuburainajos zaros vismaz reizi bija pabijuši gandrīz visi ciema iemītnieki. Kokā trausās tāpat vien, vienkārši lai pasēdētu un aprunātos ar draugiem, paskatītos uz jūrā peldošajiem kuģīšiem vai pamielotos ar līdzpaņemtajām pankūkām. Katru trešdienu Izgudrotāju ciema ģeogrāfijas skolotājs vecais ceļotājsuns Klauss visu klasi uzveda augšā zirgkastaņā, lai stāstītu aizraujošus stāstus par tālām zemēm. Dažreiz kastaņā tika sasaukta svarīga sapulce vai apspriede. Izgudrotāju ciema zaķi tieši tur nolēma, ka par zaķu portfela jauno nesēju kļūs Alberta onkulis Teodors. Nodilušais un pāris šuvēs jau atirušais portfelis sevī glabāja trīs sažuvušus un sarukušus burkāna gabaliņus – piemiņai no pirmās Izgudrotāju ciema burkānu ražas. Bija liels gods ar šādu portfeli lepni pastaigāties pa ciema galveno ielu.

Kopš tās dienas, kad Izgudrotāju ciemā ieradās bizbizmārīte Tamāra, visiem ciema iedzīvotājiem, vakaram iestājoties, vajadzēja norāpties no koka un sameklēt citu nodarbošanos, jo katru vasaras vakaru zem vecās zirgkastaņas pulcējās Izgudrotāju ciema orķestris. Sienāži no futrāļiem izvilka vijoli, kukaiņi noskaņoja čellu, resnas vaboles sāka maigi glāstīt lielu kontrabasu. Kāds kurmis ar tumši pelēku tauriņu pētīja savu atspulgu kustīgā taurē, piekārtāja tauriņu un vēl lepnāk uz augšu uzskrullēja ūsas.

Orķestra diriģente bizbizmārīte Tamāra no nelielas bērza tāss kastītes izņēma diriģenta zizli no pīlādžkoka un maigi to noglāstīja. Brīdī, kad jūrā rietošā saule zirgkastaņas zarus iekrāsoja oranžus, Tarmo pacēla virs galvas zizli un svarīgi iesaucās:

“Vasaras nakts simfonija numur viens!”

Tā bija pašas Tamāras sacerēta simfonija, ar kuru viņa parasti atklāja koncertu. Sienāži piespieda vijoli pie vaiga un lociņu sāka liegi vilkt uz augšu, uz leju; pie čella sēdošo kukaiņu lociņš savukārt kustējās pa labi, pa kreisi; resnās vaboles raustīja kontrabasa stīgas, peles ar varenām ūsām pūta flautu, un kurmji ar tumši pelēkiem tauriņiem – sudraba tauri. Izgudrotāju ciema tradicionālais vasaras koncerts bija sācijas. Simfonijai sekoja liegas uvertīras, iemidzinošas kantātes, sapņainas sonātes, žāvas raisošas prelūdijas, un koncerts turpinājās līdz pat saullēktam.

